

ale maš mazane wokno — rjany wobraz je skaženy. — Wězo, pohladnu-li tebi do twojeju jasneju wóčkow, to wšak mi je, jako by so wša zrudoba dyrbjala minyć a wutroba z radosću juskać, zo mam tak rjanu holčku — [zrudnje] ale, ale — —

Miklawš [w durjach]: Haj, haj, ale — stary ěi ěžku hłowu čini.

Hanka: Kajke ale? Jano, što je so stało?

Jan: Njewěm — mi džě je přeco tak džiwnje — kaž by so naju nadžija bórzy rozbić měla — runja rjanej škleńcy, hdyž je na zemju padnyła.

Hanka [so smějicy]: Ach, ty sy džensa cyły kaž naš nan; cyły džeń hlada tak kisale na wšo — štó wě, wo ěim su wčera wječor mudrowali. Wy mužscy tola hišće bóle bamboriće — hač my. A na druhi džeń sće potom njesćeřpliwi — dobry wobjed pak wšo zaso začěri. Tohodla budž wjesely, luby Jano! Hlej, mi je so tule nóc wo wulkim zbožu džało. Krasna sonina so mi přibliži a pjeršćeń mi na porst tykny — runje tajki, kaž při wołtarju dóstawaju. A potom mi praješe: »Budžtaj zbožownaj!« a so zhubi. — Haj, Jano, to rěka zbože; naša stara ěeta Wórša, by přeco powědała: »Šón je Boži hlós«.

Jan [njewěriwje so posměwajo]: Twój són, Hanka, drje je krasny, ale hač so dopjelni — njewěmoj.

Hanka: Tola nadžijeć so směmoj — a prječ tohodla z pokhmurjenym ěołom. Džens' je Boža nóc, kotraž cyły swět wozboža — a ěemu nic tež naju [wotkhažal].

3. wustup.

Kowař Nowak, Jan, Miklawš.

Kowař [zastupiwiši hišće widži, kak Jan z Hanku rěči]: Čert a hela — što to rěka? Džensa pak 'šće skoro ničo hotowe njeje, a džělač je nadosć — a jutře swjaty džeń — wězo, štóž chce — město džěla z holcami lubkować, ničo njenadžěla!

Jan: Posłuchajće mištrje, hdyž tež z Hanku někotre słowčka porěču — na džělo tohodla njezabywam.